

tægtstold; naar den først paalægger en saadan (i dette Tilfælde paa Raasukkeret) og derefter lægger en Beskyttelsestold ovenpaa, (ved at beskatte det raffinerede Sukker forholdsvis højere end det raæ) slaaer man ind paa en anden, i vore Tanter urigtig Vej. Det kan være billigt, at man ikke pludselig tager al Beskyttelse fra Raffinadererne; men deraf følger ikke, at man bør opstille en sliq Beskyttelse som et almindeligt Princip, hvorpaa Bedkommende skulde have et Krav.

Ligesom vi ved vor Beregning ikke have medtaget de tilfældige og forbigaaende Omstændigheder, der ere til Gunst for Raffinadererne, saaledes have vi ikke kunnet beregne den sieblifikke Smag eller det tilfældige Lune hos Consumenterne, der til en Tid kan være til Skade for Raffinadererne. Lovgivningen kan saaledes ikke tage noget Hensyn til, om Consumenterne, saaledes som Raffinadererne paa staae, foretrække og forholdsvis betale højere St. Croix Raasukker fremfor Farin (Buddersukker).

Raffinadererne, og navnlig en af dem, der have givet os mundtlige Oplysninger, have erklæret, at vore Raffinaderier som oftest kunne concurrere med Udlandets, hvilket de have vist ved at sælge Sukker til Udsørfel til Island. I dette Tilfælde have de, som alt antydet, konkurreret med Udlandet, med en Toldgodtgjørelse af $3\frac{1}{2}$ p. pr. Pund. Den samme Repræsentant for Raffinadererne synes at mene, at Forskjellen mellem vort og de fremmede Sukkermarkeder nærmest er den, at Prisen her er fastere, mens den andetsteds er mere veksende. Det, der især bestryktes, er Concurrencen med Belgien og Holland, paa Grund af det i de nævnte Lande formeentlig gjældende Præmiesystem.

Da de Mænd, der have sat betydelige Capitaler i Sukkerforarbejdelsen, have et billigt Krav paa, at Lovgivningen ikke pludselig udsætter dem for en ødelæggende Concurrence, har det været os særdeles magtpaaliggende at skaffe os saa fuldstændige Oplysninger som muligt om dette ofte omtalte Præmiesystem. Det er meget vanskeligt for en Fremmed ret at

sætte sig ind i dette System, hvoraf man kan forklare sig, at de mest forskjellige Beregninger ere fremkomne fra dem, der have udtalt sig derom. For os stiller det i de nævnte Lande herskende System sig saaledes:

Man har i disse Lande lagt en meget ringe Told paa Raasukkeret. Derimod søger man at erholde en betydelig fast Indtagt ved at tage Accise af Raffinaderierne. Ved Udsørselen skal i disse Lande, som overalt, Accisen godtgjøres. Da denne Accise, og altsaa ogsaa Godtgjørelsen, er meget høj, og da man i Udlandet let lærer Godtgjørelsen, men ikke selve Accisen at kjende, er det ganske naturligt, at den Anskuelse har gjort sig gjældende, at man her havde et høit Præmiesystem for sig. At dette imidlertid ikke er Meningen, seer man bedst deraf, at Regjeringen stadig søger at forhøje Accisen, og at der føres en vedvarende Kamp imellem Raffinader og Regjering angaaende Størrelsen af Udsørselsgodtgjørelsen. Det er allerede ovenfor angivet, at de nuværende Love i disse Lande gaae ud fra det høie Udbytte af c. 78 til 81 pCt. af Raasukkeret. Naar under visse Forhold eller til visse Tider Godtgjørelsen viser sig at være en Præmie, synes dette nærmest begrundet deri, at Raffinadererne, ved forbedrede Indretninger, eller ved at anvende det bedste Slags Raasukker, have udbragt mere ved deres Fabrikation, end Loven forudsætter.

Som allerede ovenfor sagt, fører netop for Tiden Raffinadererne heftige Klager over Forurettelse ved Godtgjørelsens Bestemmelse. Den nugjældende Lov i Belgien kræver, at Accisen af raffineret Sukker skal indbringe mindst $3\frac{1}{2}$ Millioner Francs. Den hollandske Lov fordrer $1\frac{1}{2}$ Million fl. I hvert af disse Lande fordrer Staten altsaa af Raffinaderierne 11 à 1,200,000 Rbd. Derfor Udsørselsgodtgjørelsen sluger saa meget af Accisen, at dette Beløb ikke bliver tilbage, forhøies Accisen, eller Godtgjørelsen nedsættes, for at faae Summen ud. For at Enhver kan have de nødvendige Oplysninger til en selvstændig Dom i denne Sag, hidsette vi her de nærmere Bestemmelser i de nævnte Landes Love. I Belgien er: